

живѣлъ на свободна земя и почналъ да работи за свободата на народа си. Че навѣрно още когато ходилъ на Божия гробъ въ Светата земя — нали той е Хаджия — тамъ, дето нашиятъ Господъ Исусъ Христосъ живѣ и бѣше разпънатъ на кръста за доброто на всички хора, още тогазъ той се е обрекълъ да служи на другитѣ и да даде живота си за тѣхъ по примѣра на Божия Синъ. И наистина той умрѣ за другитѣ — за всички, които страдаха изъ нашата хубава земя... Помня онова лѣто. — Сега сж вече 67 години оттогава... Чухме, че Хаджи Димитъръ, съ Караджата и съ дружина отъ 150 момчета, миналъ Дунава съ байрякъ срещу турчина... Каква радост бѣше тогава!... Мина — не мина месецъ и чухме друга, сега вече черна новина: Тамъ на връхъ Балкана, на Бузлуджа, войводата падналъ въ неравенъ бой и главата му разнасяли изъ градове и села... А после... после излѣзе пѣсень за него...

Ей тази пѣсень искамъ да чуя отъ васъ сега. Да знамъ, че и внучетата ми споменаватъ Хаджията и пѣятъ за него...

Стариятъ млъкна, избърса очи и запали изгасналата цигара. Долчинката бѣ притъмнѣла. Вечерницата блѣска отсрѣща като сълза, букитѣ надъ изворчето зашушукаха отъ вечерния вѣтръ. Тогазъ Русито се примъкна до скута на дѣда си, спусна клепачи и изви тънкия си гласецъ:

Кажи ми, сестро, де е Караджата? де е и мойта вѣрна дружина?

И другитѣ подеха въ хоръ:

Кажи ми, пкъ ми вземи душата, азъ искамъ, сестро, тукъ да загина!

Дѣдо Къню се наведе, прегърна децата и рече:

— Да сте ми живи, деца! Помнете Хаджията и като него обичайте България! Искайте ми приказка — на, чухте сега още една! И, май че най-хубавата отъ всички! Тѣй ли е, моитѣ пилета? Ха, сега да вървимъ!

К. Константиновъ

Благоговѣйни отци! Господа учители! запишете децата за най-евтиното и издържано списание за деца и юноши „Детско знаме!“
